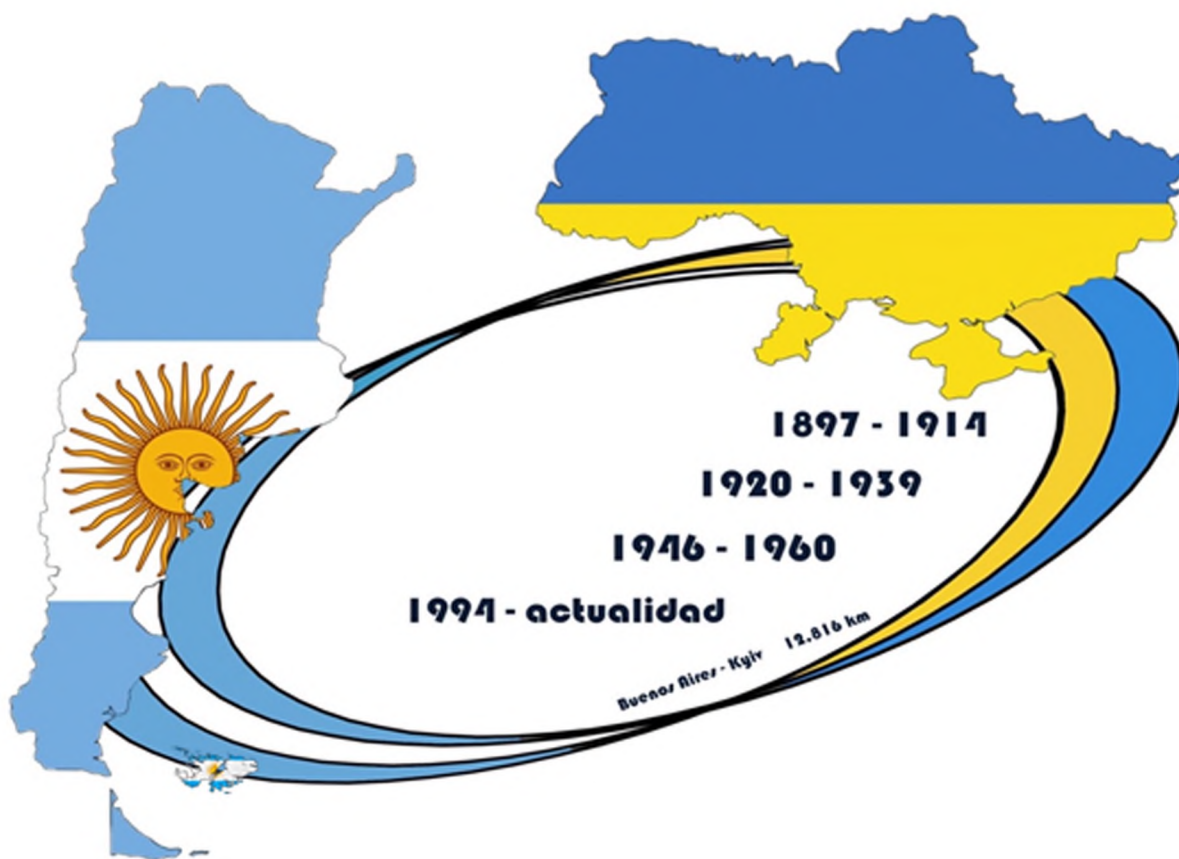

Embajada Argentina
en Ucrania

«У ПОШУКАХ МОГО КОРИННЯ»

№ 1

Вступне слово

Я рада вітати вас на сторінках цифрового інформаційно-періодичного видання «У пошуках мого коріння», підготовленого Посольством Аргентинської Республіки в Україні з метою ознайомлення з видатними особистостями в науковій, підприємницькій та культурній діяльності Аргентини, які є українцями за походженням та/або чие родинне коріння пов'язане з українськими містами.

Історія міграції українців до Аргентини розпочалася наприкінці XIX століття, внаслідок чого утворилася громада, яка вважається сьомою у світі за чисельністю українською діаспорою, що за приблизними оцінками налічує 350 000 українців, представників кількох поколінь.

Можна виокремити чотири головні хвилі міграції українців, які прибули до нашої країни, що охоплюють періоди: 1897-1914, 1920-1939, 1946-1960 роки та з 1994 року до нині. Попри те, що раніше були зареєстровані поодинокі випадки прибуття українців до Аргентини, вважається, що перша організована хвиля української імміграції відбулася у 1897 році до міста Апостолес провінції Місьйонес.

Незважаючи на офіційні дані, було виявлено декілька українських родин, а саме з міста Кам'янця-Подільського, які прибули до Аргентини в серпні 1889 року і заснували в аргентинській провінції Санта-Фе першу єврейську сільськогосподарську колонію Мойсес-Віль.

Кожна з цих хвиль дала Аргентині багато цінних особистостей, оскільки як видатні люди, так і ті, хто залишилися невідомими для широкого загалу, - всі вони своєю працею, зусиллями, творчістю, цінностями та знаннями зробили значний внесок у формування сучасної Аргентини.

Слава про щедру гостинність Аргентини досягла далекої Східної та Центральної Європи. Наша країна відкрила свої двері для потужних та плідних хвиль міжнародних міграційних процесів.

Важливо відзначити роботу, яку виконують організації української діаспори в Аргентині задля збереження українських традицій та цінностей у нашій країні.

Наразі Українська центральна репрезентація (RCU) (www.rcukra.com.ar), яку очолює відомий нейрохірург та Почесний консул України в провінції Буенос-Айрес доктор Педро Лирик (<http://lylyk.com.ar/>), об'єднує понад 30 асоціацій української діаспори, основними членами яких є Українське культурне товариство «ПРОСВІТА» (www.prosvita.org) на чолі з архітектором Хорхе (Юрієм) Данилишиним та Українське товариство «ВІДРОДЖЕННЯ» під керівництвом Віктора Будзінського.

Українська палата торгівлі і промислу в Аргентині (CAUCI) (www.cauci.com.ar), яку очолює пан Олег Яхно, відповідає за просування двостороннього бізнесу з моменту свого заснування у 1992 році.

Команда Посольства Аргентинської Республіки в Україні

Заглиблюючись в історію Аргентини, можна дізнатись про українців та їхніх нащадків, які досягли успіху в різних професійних галузях на національному, регіональному та міжнародному рівнях.

Серед таких особистостей варто згадати біохіміка та лауреата Нобелівської премії з медицини Сесара Мільштейна, піаністку Марту Аргеріх, музиканта-фольклориста Орасіо Еухеніо «Чанго» Спасюка, поетесу Алехандру Пісарник, письменника Сесара Тьемпо, актора й музиканта, члена музично-гумористичного гурту «Les Luthiers» Маркоса Мундстока, засновників та власників комплексів по вирощуванню та переробці мате «Росамонте» Деметрію Гренюка та «Романсе» Мігеля Хосе Герулу, автора публікації про українську громаду «Наші люди» Хорхе Баланду, олімпійського призера Педро Стецюка, метеоролога Надію Зинченко, біохіміка та вірусолога Пабло Голдшмідта, демографа-дослідника української діаспори, випускника Університету Буенос-Айреса Олега Воловину, колишнього футболіста Хосе Чатрука, футбольного тренера Хосе Нестора Пекермана.

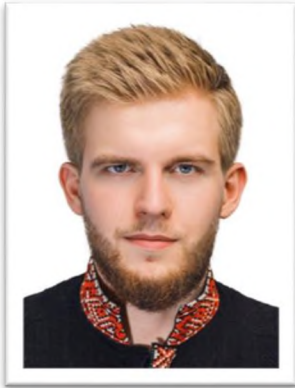
Розповіді, опубліковані у цьому виданні за згодою наших героїв, не є вичерпними, а натомість прагнуть передати різноманіття життєвого досвіду респондентів, відомих на міжнародному рівні особистостей української громади, що мали значний вплив на розвиток аргентинського суспільства та відображають плідні зв'язки між Аргентиною та Україною.

Цей інформаційний бюлетень є відкритою, міжрелігійною, всеохоплюючою ініціативою, до якої можуть долучитися нові діячі української громади в Аргентині. Я вітаю всіх зацікавлених взяти участь у наступних випусках бюлетеня та запрошую надсилати свої історії, спогади та досвід на електронну адресу eucra@mrecic.gov.ar.

З найкращими побажаннями,

Елена Летісія Мікусінські

Передмова від Народного депутата України Святослава Юраша

Депутат Святослав
Юраш

Голови підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва

2020-ті роки мають стати особливими у відносинах між Україною та українською діаспорою. Наші громади у містах та містечках Аргентини вже більше ніж за сто років заклали підвалини для особливих відносин між нашими державами.

Ми вже давно не незнайомці, а скоріш старі приятелі. Незважаючи на тисячі морських миль між нами, наші народи стали сусідами. Українці та аргентинці живуть на одних вулицях, слухають схожу музику та їх діти грають на тих самих майданчиках.

Мене завжди захоплював феномен діаспори. Однаково величним є і та сміливість, яку проявили емігранти при подоланні всіх труднощів, пов'язаних із переселенням, і доброта та щирість народу, який їх прийняв. І у свій час аргентинський народ неодноразово сприяв нам, іноземцям з іншого континенту, у пошуках прихистку, роботи та, найголовніше свобод. Не отримавши землю в Україні, ми отримали змогу обробляти її в Апостолесі. Тікаючи від політичних переслідувань, нам надали свободу слова, і ми почали друкувати «Українське слово». Рятуючи своїх дітей від економічного занепаду, ми змогли віддати їх в аргентинські школи та університети міста Беріссо. Для 300 000 тисяч українців Аргентина стала землею можливостей і розвитку. І таким чином ще з кінця XIX століття аргентинці роблять все можливе задля збереження наших традицій, мови та віри.

Відносини Буенос-Айреса та Києва мають 300 000 тисяч можливостей, мостів та історій дружби. Закордонні українці Аргентини є найкращими послами України у всіх сферах без виключень. Від медицини і до спорту, вони пишуть історії одночасно двох країн, які так далеко один від одного на політичній мапі, але поряд за спільними ідентичностями. Адже бути сусідами, знаходячись на різних континентах, - це диво, яке стало можливим завдяки гостинності аргентинського народу та сміливості українських емігрантів.

Нове покоління українських дипломатів та політиків має вибудувати особливі відносини із українською діаспорою в Аргентині. Про неї мають більше писати в підручниках з історії, нові освітні програми обміну мають створитися між університетами обох країн, глибше співробітництво повинне вибудуватися у царині культурної дипломатії. Без перебільшення, Українська держава має створити всі можливості для діаспорі та її легкого відвідування України, вивчання історії та, особливо, мови. Адже українці – це велика сім'я, що живе на кожному континенті, і ми маємо знати більше про своїх родичів.

Особливі можливості для подальшої співпраці існують, вочевидь, у сферах сільського господарства, медицини та ІТ. Це ті три базові площини, що є однаково важливими для

наших країн і на яких можна створити спільну візію двосторонніх відносин. У розроблені дорожньої карти спільного майбутнього Аргентини та України мають брати участь, перш за все, українські сім'ї міст та селищ нашого латиноамериканського друга та партнера. Така карта мала б включати в себе їх досвід, знання та бачення можливостей та викликів: від питань поглиблення торгівлі і до зусиль щодо зменшення викидів CO₂ у атмосферу.

Для кожного з українців історія діаспори є особливо надихаючим прикладом віри в себе, сміливості та гостинності. Це історія про свободу, втрачену на Батьківщині, та знайдену у новій країні. І наша вдячність аргентинському народу за таку допомогу має бути закарбована у конкретних прикладах співробітництва, яке буде покращувати життя обох народів.

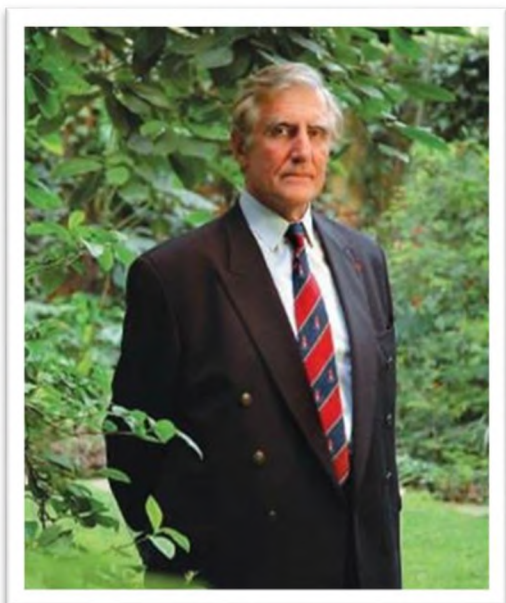
Святослав Юраш*

Народний депутат Верховної Ради України

**Святослав Юраш - Народний депутат Верховної Ради України IX скликання з серпня 2019 року, обраний по загальнодержавному багатомандатному округу за списком політичної партії "Слуга народу". Голова підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва. Глава Постійної делегації у Парламентській асамблеї ГУАМ, заступник члена Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській асамблеї ЄС - Східні сусіди (ПА ЄВРОНЕСТ), керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Республікою Індія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Федеративною Республікою Бразилія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Ірландією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Румунією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Державою Ізраїль, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Японією, секретар групи з міжпарламентських зв'язків з Сполученими Штатами Америки.*

ХУАН КАРЛОС ЧАЧКЕС

Кардіохірург, дослідник

Хуан Карлос Чачкес

Один із найвидатніших учених у галузі глобальної медицини, власник із півдюжини патентів, розробник методики, яка принесла йому всесвітнє визнання, відомої як Кардіоміопластика або «серцевий шарф»: хірургічна альтернатива для невиліковно хворих пацієнтів, які не можуть пройти трансплантацію.

З 2002 року пан Чачкес є кардіохірургом та директором із науково-дослідної роботи Європейського шпиталю ім. Жоржа Помпіду, Париж, Франція. Він обіймає посаду директора з хірургічних та клінічних досліджень у Національному інституті охорони здоров'я Франції та з 2008 року є керівником Кардіологічної лабораторії з трансплантації та протезування Паризького університету, Франція.

Хуан Карлос Чачкес очолює французьку делегацію в Європейському Союзі у рамках Програми ЄС щодо співробітництва в галузі науки та технологій.

Нагороджений Лицарським орденом Почесного легіону Французької Республіки.

❖ Які родинні зв'язки пов'язують Вас з Україною?

«Мій батько, дідусь та бабуся, дядьки народилися на Тернопільщині».

❖ Чи знаєте Ви, в якому році вони емігрували з України?

«1907»

❖ В якому місті чи регіоні проживали?

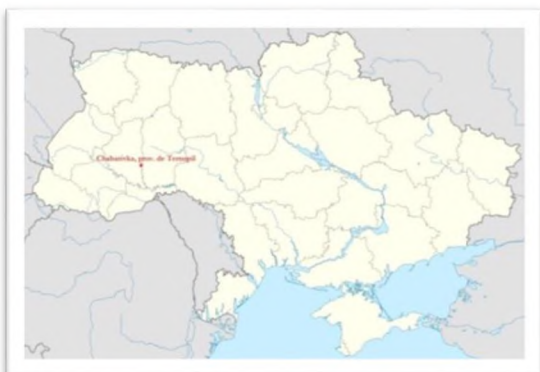
«Австрійська Галичина (1772-1918): село Чабарівка (під Гусятином, Тернопільська область)»

❖ В якому населеному пункті Аргентини проживали?

«Містечко Лос -Тольдос, провінція Буенос-Айрес

Посвідчення особи, місто Росаріо, провінція Санта-Фе, Аргентинська Республіка, 11 березня 1955 року

Село Чабарівка, Тернопільська область, Україна

❖ Чи відомо Вам про родичів у сучасній Україні?

«Ні».

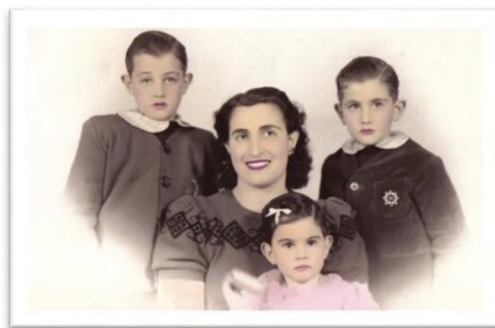
❖ Зберігаєте або пам'ятаєте якісь традиції?

«Культурні: класична музика, література».

❖ Чи є українські звичаї, які пов'язують Вас з Вашими предками?

«Традиційні страви Східної Європи».

❖ Чи бажаєте поділитися спогадами, які пов'язують Вас з Україною?

Сара Чачкес зі своїми дітьми Маріо
Арнольдо, Гільєрміною та Хуаном
Карлосом

«Мій батько Мануель Ернесто Чачкес навчався в Лінкольні (провінція Буенос-Айрес), працював учителем у Буенос-Айресі. Потім переїхав до провінції Санта-Фе (Коронель Богодо), де був директором школи, лідером профспілки вчителів та почав вивчати медицину в Росаріо. Батько проїжджав 60 км на своєму мотоциклі Harley Davidson, щоб навчатися в університеті, працюючи водночас у школі. У 31 рік він закінчив університет і 15 років пропрацював у містечку Годой (південь провінції Санта-Фе), де й одружився із Сарою, фармацевтом із Кордобі, і де народилися ми, його троє дітей: Маріо Арнольдо, Хуан Карлос та Гільєрміною.

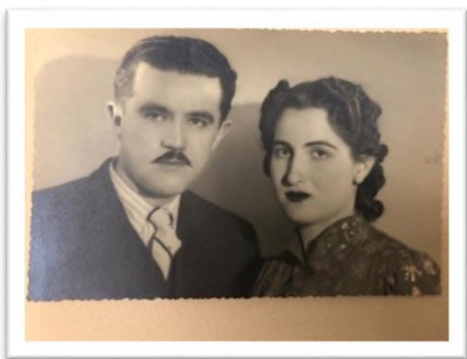
Брати Хуан Карлос і
Маріо Арнольдо
Чачкеси

У Годойі батько заснував бібліотеку, був провінційним депутатом від Радикальної партії. Ми ще були дітьми, коли наша родина переїхала до Росаріо, де батько очолив Інститут раку. Тато помер від онкологічного захворювання в 78 років (я вже мешкав у Парижі). У спадщину я отримав земельну ділянку, яку подарував Годойській бібліотеці на пам'ять про батька і на згадку про мого брата, який загинув у 23 роки в аварії, що сталася біля гори Сен-Мішель (Франція), куди він поїхав у навчальну поїздку для дипломованих інженерів від університету Росаріо.

Нещодавно збудовані дитячі читальні зали в бібліотеці Годоя носять назву: «ЗАЛА ЧАЧКЕСІВ, на честь Мануеля Ернесто та Маріо Арнольдо Чачкесів».

❖ Як Ви вважаєте, чи можливо в майбутньому поживавити зв'язки із країною Ваших предків?

«Так».

Мануель Ернесто і Сара Чачкеси

Сім'я Мігеля та Грегорії Чачкесів, вихідців з Європи, з дітьми та онуками в Аргентині

Зліва направо: брат Мануель Ернесто, сестри Ребека, Роза та Хуана з батьками Мігелем та Грегорією Чачкесами (сидять)

ФЕРНАНДО ГЕЛЬБАРД

**Дипломат, підприємець, музикант,
композитор і музичний продюсер**

Фернандо Гельбард

Пан Гельбард активно працював у різних мистецьких установах, а саме: Американський інститут кіномистецтва, Фундація нової американської музики та Фундація молодих музикантів.

Президент Аргентинської Республіки Карлос Сауль Менем призначив Фернандо Гельбарда на посаду посла Аргентини у Франції, яку він обіймав упродовж 1989-1991 років, де розгорнув велику економічно-культурну діяльність.

Син колишнього Міністра економіки під час третього терміну президентства Перона (1973-1974 роки) Хосе Бера Гельбарда.

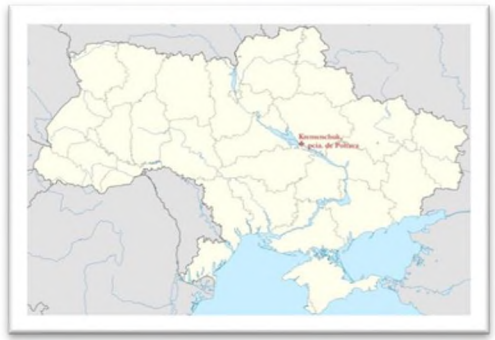
Нагороджений Королівським орденом Сахаметреї класу Командор і Королівським орденом Камбоджі класу Командор. Нині працює консультантом.

«Маленьку крихту України я ношу в собі. Наприкінці 1800-х років українська родина Самітер переїхала з Кременчука на Дніпрі до Лондона. Серед них були мої прабабуся, прадід і бабуся за маминою лінією. Самітер Авраам і Хуана (прадід і прабабуся), Сара (моя бабуся), її брати та сестри: Марія, Ана, Роза та Ісаак. Марія народилася в Лондоні.

Давид Гаскель (дідусь), Хуана, Сара та Роза Самітер у Тукумані, 1925 рік.

За кілька років вони емігрували до Аргентини, мешкали в містечку Колонія Дора (провінція Сантьяго-дель-Естеро). Частина родини переїхала до Тукуману. Сара вийшла заміж за Давида Гаскеля, у них народилося п'ятеро дітей, одна з яких Діна вийшла заміж за Хосе Бера Гельбарда в 1938 році. Я пам'ятаю деякі українські страви – це каша, вареники, борщ (зелений і червоний) та хрін як приправа. Коли з'явився Google, я знайшов Кременчук і спробував уявити, яким було це місто за часів моїх бабусь і дідусів».

місто Кременчук, Полтавська
область, Україна

Фернандо Гельбард, його мати
Діна, бабуся Сара та його
прабабуся Хуана

Зліва направо: композитор Лало
Шифрін, Фернандо Гельбард та
Пласідо Домінго в Офіційній
резиденції в Парижі, Франція

ГІНДЕ ПОМЕРАНЕЦЬ

Журналістка, редакторка та письменниця

Гінде Померанець

З 1989 до 2010 року працювала в газеті «Clarín» редакторкою розділу «культура» та аналітиком відділу міжнародної політики. У період з 2005 до 2010 року разом із Педро Брігером вела програму новин «Visión Siete Internacional». Авторка книжок «Катріна, гола імперія» (2007), «Росіяни, листівки в епоху Путіна» (2009), «Блеккі, пані, яка змусила країну говорити» (2010), «Де перший світ» (2016) – остання книжка була написана у співавторстві з Ракеллю Сан-Мартін; «Я - це моя мати, я - це моя дочка, я - це я» (2019) та «Росіяни Путіна» (2019).

Співавторка низки колективних збірок, до яких увійшли її статті та хроніки.

Пані Померанець є дитячою письменницею. Її остання книжка для дітей вийшла під назвою «Лу, Люсі, Люсія» (2019).

У 2004 році Гінде була кореспонденткою у Києві під час Помаранчевої революції.

Упродовж 2010 - 2014 років працювала редакторкою Grupo Norma та кілька років колумністкою газети «La Nación».

У 2015 році Гінде взяла участь в організації масової кампанії під хештегом #NiUnaMenos (#Жодна більше) проти сексизму, насильства та феміцидів в Аргентині.

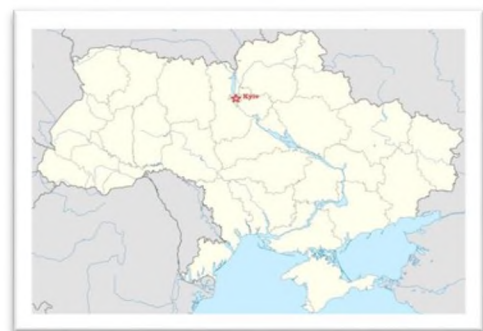
У 2017 році пані Померанець стала володаркою Премії «Платиновий Конекс» як найкраща в Аргентині літературна журналістка десятиліття, а в 2019 році отримала премію імені Гранта Дінка від Вірменської національної ради за аргентинську журналістику.

З 2016 року очолює Міжнародні новини на аргентинському суспільному телебаченні. З 2017 року веде культурну рубрику інформаційного порталу Infobae. З 2019 - ведуча програми «Позичені життя» на Національному радіо.

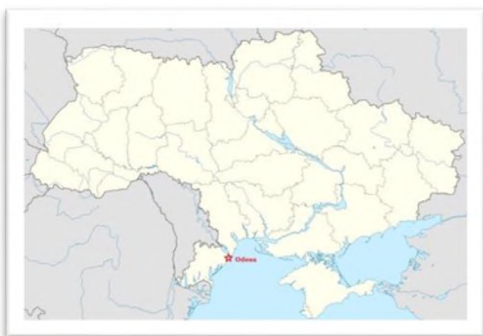
❖ Які родинні зв'язки пов'язують Вас з Україною?:

«Ребека Фрайфельд, моя бабуся за батьківською лінією, народилася в Києві, Гінде Берестовой, прабабуся за маминою

лінією, народилася в Одесі».

м. Київ, Україна

м. Одеса, Україна

❖ Чи знаєте Ви, в якому році вони емігрували з України?

«Ребека емігрувала приблизно в 20-х роках минулого сторіччя, а Гінде прибула до Аргентини наприкінці XIX сторіччя або на початку XX».

❖ В якому населеному пункті Аргентини вони проживали?

«Ребека разом із сім'єю поїхала до Сальти. Гінде Берестовой завжди мешкала в Буенос-Айресі».

❖ Чи відомо Вам про родичів у сучасній Україні?

«Не знаю, не думаю, що хтось є».

❖ Зберігаєте або пам'ятаєте якісь традиції? Чи є українські звичаї, які пов'язують Вас з Вашими предками?

«Загалом, це єврейські традиції та звичаї. Я не впевнена, що є українським, а що єврейським у традиційних стравах моїх сімей».

❖ Чи бажаєте поділитися спогадами, які пов'язують Вас з Україною?

«Я була в Києві та Одесі в грудні 2004 року, висвітлювала події Помаранчевої революції. Тоді я працювала в газеті «Clarín». Пам'ятаю, що їла борщ, який був дуже схожим на той, що готувала моя бабця Ребека, такого борщу я ніде більше не куштувала. В Одесі я зупинилася в готелі «Лондонський», це одне з найдивовижніших вражень мого життя».

❖ Як Ви вважаєте, чи можливо в майбутньому поживавити зв'язки із країною Ваших предків?

«Нащадкам євреїв, яким довелося зазнати переслідувань на ґрунті антисемітизму, важко уявити, що можна підтримувати активні зв'язки зі спільнотами, які зневажили їхніх предків, змусили їх покинути свої домівки, однак, зважаючи на те, що чинний президент має єврейське коріння, можна замислитися про можливість зближення».

ВАЛЕРІЯ ШАПІРА

Журналістка, письменниця

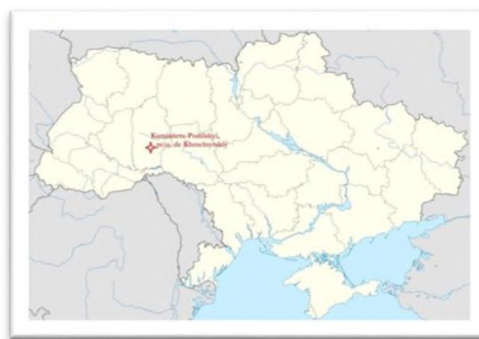

Валерія Шапіра

Працює на радіо, телебаченні та у друкованих ЗМІ з 1992 року.

Валерія була кореспонденткою в Європі, проходила стажування у Лондонській Всесвітній службі BBC, а також на іспанському телебаченні в Мадриді. Продюсерка та режисерка документальних фільмів, випусків новин, розважальних та дитячих програм для аудіовізуальних засобів масової інформації, пише сценарії та тексти для серіалів і передач, відзначена різними нагородами, серед яких Fund TV. Пані Шапіра опублікувала дві книжки, які вмістили журналістські інтерв'ю, а також дев'ять книжок про зв'язки та мотивацію: «Скелети в моїй шафі», «Чоловіки, керівництво користувача», «Монолог самотньої дівчини» і «Мені 40 ... то й що?». У 2017 році

випустила власну програму «Багато жінок в одній». Розробляє формати та контент для радіо, телебачення й Інтернету, соціальних медіа та конференцій, веде програму-діалог «Tertulias del Buen Amor» («Ток-шоу доброго кохання»). Нині реалізує мультимедійний проєкт #ViajoSola (#ПодорожуюОдна), в якому мотивує жінок наважитися здійснити свою внутрішню та зовнішню мандрівку за допомогою подорожей.

Кам'янець-Подільський,
Хмельницька область

«Шляхом алгоритмів та обміну інформацією з родичами з інших куточків світу мені вдалося здобути відомості, пошуками яких моя близька родина роками не займалася. Отже, пазли склалися: мамина родина походить із Латвії, батькова - з України.

Йосеф Шапіра та Роше Ротман

Мої прадід і прабабуся, Йосеф Шапіра та Роше Ротман, виїхали з України наприкінці XIX сторіччя на пароплаві «Везер», яким до Аргентини прибули перші євреї. Вони втікали від переслідувань, яких зазнали в царській Росії, пройшли дуже важкий шлях, у цій мандрівки від черевного тифу померло бо дітей.

Додаю орієнтовні дати від'їзду мого прадіда з України та його смерті в містечку Мойсес-Вільє, яке вони заснували в провінції Санта-Фе (перша єврейська сільськогосподарська колонія в Аргентині).

Хосе (Йосеф) Шапіра	
Дата народження	1842
Місце народження	Поділля, Україна
Смерть	03 березня 1917 (75) Мойсес- Вільє, Санта-Фе, Аргентина
Ракель (Роше) Ротман	
Стать	жіноча
Народження	приб. 1864, Росія
Смерть	1934 (65-74 років)
Найближча сім'я	Дружина Хосе (Йосефа) Шапіра. Мати Ребекі Шапіри; Саломона (Шулема) Шапіри; Грегоріо (Гедале) Шапіри та Шмуеля (Самуеля) Шапіри

Пасажири Везера - Звідки/куди	
Інформація № 115	
Ім'я	Йосеф
Прізвище	Шапіро
Вік	46
Група	Подольани (першопрохідці)
Місце походження	Камянець, Поділля
Назва корабля	Везер
Звідки	Бремен
Дата	липень 1889
Прибуття	Буенос-Айрес
Дата	14 липня 1889
Призначення	Мойсес- Вільє
Поховання	
Інформація № 1683	
Прізвище	Шапіро або Шапіра
Ім'я	Хосе
Рік смерті	1917

Я не знаю, чи є ще в мене родичі в Україні. Залишилася лише світлина мого прадіда Йосефа та його дружини Роше, на якій закарбована мандрівка перших поселенців, що зберігається в Музеї Мойсес-Вільє.

Моя сім'я мала традицію збиратися за святковим столом, де обов'язково були типові страви: вареники, фарширована риба тощо. Ця традиція поступово зникла з відходом старших поколінь. Мені б хотілося більше пізнати Україну, оскільки я усвідомлюю, що існує вічний зв'язок із цією землею через мою кров і вигнання, в яке змушені були відправитися мої предки».

Вшановуючи пам'ять МИХАЙЛА ВАСИЛИКА

Михайло Василик у Львові

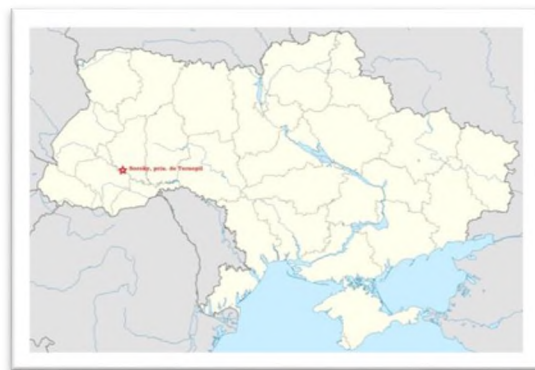
Підприємець, дослідник, автор, викладач, лідер громади

Михайло Василик народився 20 листопада 1926 року на західній Україні в селі Сороки Бучацького району Тернопільської області. Проживав у Ландеку, Австрія, у таборі біженців війни. Вивчав філософію та історію. У 1950 році емігрував з Європи до далекої та гостинної Аргентини. В Аргентині пан Василик оселився в Буенос-Айресі. Він вивчав іспанську мову в середній школі, а згодом став одним із перших випускників щойно створеного Аргентинського католицького університету за спеціальністю економіка та соціологія. Заснував туристичну агенцію «Maraite» та клінінгову компанію «La

Marsellesa».

Упродовж 80-х та 90-х років Михайло Василик працює у престижній компанії з маркетингових досліджень «Гільермо Браво та партнери», отримав ступінь доктора економічних наук.

Пан Василик нагороджений відзнаками Президента України, Міністерства внутрішніх справ Аргентинської Республіки, його діяльність відзначена Українською центральною репрезентацією й Українським культурним товариством «Просвіта», почесним членом якого він був; отримав звання Почесного доктора наук Українського католицького університету у Львові, професор Аргентинського католицького університету, Університету Джона Ф. Кеннеді, Університету Бельграно та Університету дистанційної освіти «Ернандаріас».

Село Сороки, Тернопільська область

Михайло Василик був Президентом Української центральної репрезентації в Аргентинській Республіці, очолював інститути української мови і культури Аргентинського католицького університету, а також Українську скаутську організацію «Пласт».

Пан Василик є автором книжок, наукових трактатів з питань української культури, літератури та історії, а також економічних досліджень, деякі з його творів про імміграцію українців до Аргентини використовувалися як довідковий матеріал. Він читав лекції,

проводив колоквіуми та кругли столи. Михайло Василик помер 30 жовтня 2017 року в Буенос-Айресі. В Аргентині залишились його сини Андрій, Володимир та донька Галина, яким він передав свою любов до України, до її мови та традицій.

Михайло Василик з учнями літньої школи української мови,
провінція Місьйонес

ПОДЯКИ

Особлива подяка:

Народному депутату України пану Святославу Юрашу

Подяка за співпрацю у підготовці цього номера:

Доктору Хуану Карлосу Чачкесу

Послу Фернандо Гельбарду

Доктору Пабло Гольдшмідту

Ліц. Гінде Померанець

Ліц. Кларібель Терре Морелль

Ліц. Валерії Шапірі

Пану Андрію Василю

Команді Посольства Аргентини в Україні:

Послу пані Елені Летісії Мікусінскі

Секретарю Аріелю Максу Санчесу Ромеро

Секретарю Мартіну Кастро

Секретарію Мартіну Хорхе Куаранті

Ліц. Алехандрі Василик

Ліц. Вікторії Казьмірук

Ліц. Лесі Мілютенко

Ліц. Олені Щенніковій